

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra 1. Del : 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "1. Del : 1812-42", i Heiberg, Johanne Luise: *1. Del : 1812-42*, udg. af AAGE FRIIS ; ELISABETH HUDE ; ROBERT NEIENDAM ; JUST RAHBEK , 1944, s. 284. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-heibfr05val-shoot-idm139983402841328.pdf> (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: 1. Del : 1812-42

"Dina" blev opført atter og atter og gjorde mere og mere Opsigt; Alverden vilde se den. Den lille Forfølgelse, jeg havde været udsat for i forrige Saison, det stribede Skjørt, Perspektivkassehistorien og de Bladartikler, den havde givet Anledning til, kom atter paa Bane; og en Del af Publikum mente, man burde give mig Opreisning og vise mig, hvor megen Pris man 285 satte paa mig. Anderledes kan jeg ikke forklare mig det, som nu fulgte. En Aften i November, da "Dina" blev spillet, blev jeg forundret over strax ved Teppets Opgang til anden Akt, som er den første, hvori Dina optræder, at blive modtaget med et Bifald, saa stærkt, saa vedvarende, at det maatte forundre Alle. Og denne stormende Applaus vedligeholdte sig hele Aftenen igjennem. Jeg kan ikke sige, den var mig behagelig, thi den forekom mig forceret og overdreven. Der kan være Tone i en Applaus ligesom i den menneskelige Tale for den, hvis Øre er uddannet i denne Retning. En Applaus kan ved sin Styrke forstyrre Illusionen, lige saa vel som den kan forhøje den. I fjerde Akt, hvor Dina i Fængslet synker afmægtig til Jorden, brød Bifaldet ud med en saadan Styrke, at jeg følte mig ubehagelig berørt deraf. Da jeg blev baaret ud af Scenen, spurgte jeg dem, som havde det Hverv at bære mig ud, hvorfor de havde ladet mig ligge længer end sædvanligt, forinden de løftede mig op og bar mig bort, - thi saa længe jeg var paa Scenen, vedblev Applausen. Jeg maatte le, da den Skuespiller, som skulde give et Tegn, naar de skulde bære mig bort, svarede: "Jeg har jo at sige: "Hun er besvimet, bærer hende bort"; men under hele Applausen laa De og rystede paa Hovedet, og jeg hørte Dem sige: Nei! Nei! Da kunde jeg dog ikke sige: "Hun er besvimet"". "De har Ret," svarede jeg, "Publikum bringer mig rent ud af det i Aften. Hvad skal alt dette betyde?" Da Stykket var forbi, og jeg var omklædt, gik jeg ned i min Vogn for at kjøre hjem. Da Vognen var kommet udenfor Theaterporten, saae jeg til min Forundring, at hele Torvet var fuldt af Mennesker, der, saa snart de saae Vognen, raabte: "Fru Heiberg leve!" og dette gjentog sig ideligt til hen imod Bredgaden; da standsede Vognen, jeg troede, fordi den ikke kunde komme frem for Mennesker, Karetøren blev aabnet, og en ubekjendt Herre spurgte, om jeg havde Noget imod, at man trak mig hjem. Jeg bad indstændigt, at man vilde lade det være, og Vognen fortsatte sin Kjørsel, idet man hele Bredgaden igjennem blev ved at raabe: Fru Heiberg leve! Alle Vinduer i Gaden bleve revne op, da Ingen vidste, hvad denne usædvanlige Larm betød. Vognen dreiede ind i min Port, og idet jeg steg ud, saae jeg Porten, Vestibulen og hele Trappegangen opfyldt af Mennesker. Under de idelige Raab: Fru Heiberg leve! hilste jeg paa de mange Mennesker, takkede dem med et Par Ord og slap op ad Trapperne. Først da jeg stod i min Stue, hørte jeg af min Tjener, at Hestene vare spændte fra Vognen paa Kongens Nytorv, i samme Øieblik som den Fremmede havde spurgt, om jeg tillod det. Paa Vognens Bevægelse, der hele Bredgaden igjennem var tæt omringet af Mennesker, bemærkede jeg ingen Forandring, mig syntes, den kjørte som sædvanligt. Ubeskriveligt var det Ansigt, hvormed Heiberg modtog mig, da jeg stod i Stuen, og han af Tjeneren var underrettet om, hvad der var sket. Selv havde han ikke været paa 286 Comedie denne Aften, og da vi Intet havde erfaret iforveien, kom det Hele ham som mig uventet. Han var i høi Grad imod denne Art af Hyldning. Han var ganske vred, og i Latter og Spøg bad jeg ham flere Gange om Forladelse, fordi jeg var trukket hjem af Folket. Denne Begivenhed gjorde naturligvis stor Opsigt i det lille Kjøbenhavn, hvor en saadan Ære hidintil kun var viist Frederik den Sjette og Thorvaldsen. Uagtet jeg ikke veed det, thi til mig ytrede det naturligvis ikke, saa finder jeg det dog rimeligt, at denne Hyldning har stødt mange. Mine Beundrere vare henrykte over, at denne Udmærkelse var viist mig, mine Misundere udsprede for at trøste sig, at det Hele var styret og udført af en sammenløben Hob. At megen Sladder vilde blive sat i Gang om denne Aftens Begivenhed, kunde jeg sige mig selv; det var mig derfor en stor Glæde, da Studenterne otte Dage efter, paa min Fødselsdag, den 22de November, droge ud til min Bolig, tændte deres Fakler i den Have, som hørte til denne, og afsang et deiligt Digt af Hertz, skrevet i den Anledning. Den unge Molbech, der var udsendt af Studenterne, holdt i deres Navn en Tale og overrakte mig Sangen. Da jeg traadte hen i et Vindue i Stueetagen, som vendte ud imod Haven, blev jeg overrasket af det herlige Syn. Det var en deilig Vinteraften; over Jorden laa den nyfaldne, hvide Sne, Stjernerne glimrede paa den mørke Himmel, hvorunder de mange brændende Fakler med deres rødlige Lys oplyste de lavere Buske og de høiere Træer, idet Røgen af Faklerne bevægede sig sagte op imod Himlen, og under Røgen oplystes de mange mig ubekjendte Ynglingeskikkelser, hvis Contourer den hvide Sne bidrog til at fremhæve. Det hele forekom mig ganske magisk. Og da nu de ungdommelige Mandsstemmer brøde ud i Sangen, da kom Taarerne mig i Øinene.